

- 34 -	Ján 12,23-24 A földbe esett gabonamag	Db., 2021. 02. 14. (v)
Db., 2021. 02. 14.		
Ige:		

Ján 12:23-24 *Jézus pedig felele nekik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia. Bizony, bizony mondom nektek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.*

Folytatjuk J. Kr.-ról, a testben megjelent Istenről szóló sorozatot. Ezen belül, amit magáról mondott. A felolvasott Igében arról beszélt, hogy *Ő a földbe esett gabonamag*. Nézzük meg **1.** Mik az előzmények? **2.** Milyen Ő mint gabonamag? **3.** Milyen Ő mint földben elhalt gabonamag? **4.** Aki J. Kr.-nak szolgál, Őt kövesse!

1.) Az előzmények

Ezek fontosak az Úr szavainak a megértéséhez. A **11. r.** Lázár feltámasztásáról szól, majd ezt követően a főpapok elhatározásáról, hogy megölik Jézust, mert sok csodát tesz, és a nép Őt követi, és emiatt az ő hatalmuk veszélyben van. A **12. r.** elején Mária megkente drága kenettel az Úr J. lábait. Ezután következik a „virágvasárnapi bevonulás” Jeruzsálembe, mikor a tömeg Őt Izrael királyaként ünnepelte. Görögök, valószínűleg prozeliták is voltak azok közt, akik az ünnepre jöttek imádkozni. Ezek akarták Jézust látni. Filep és András szólott Jézusnak, és erre a kérésre felelt az Úr, amit az alapigében olvastunk: *Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.*

Vagyis az Úr Jézust nem tévesztette meg a sokaság lelkesedése. Tudta, hogy még nincs ott az ideje, hogy felállítsa a királyságot. Izrael népe a bűneiben még alkalmatlan erre. Tudta, hogy a görögök, a pogányok is akkor láthatják Őt igazán, ha előbb az életét váltságul adja az egész világeret. Ha majd elhal, de feltámad, és Isten megdicsőíti Őt. Halálba kell adnia az életét ahhoz, hogy Izraelben és az egész világon az emberek ne csak külsőleg lássák Őt, hanem olyannak, amilyennek a Szt. Sz. bemutatja, amilyen valójában. Ez úgy valósulhat majd meg, hogy a meghalt, de feltámadt J. Kr.-nak, a gabonamagnak az élete lesz bennük. Vagyis új életük lesz!

2.) Milyen J. Kr. mint gabonamag?

Az Úr sok mindenhez hasonlította magát. Itt a gabonamaghoz. Mit jelent ez?

Minden gabonaszem egy csoda. Élet van benne, ami szemmel nem

látszik, mert a külső eltakarja, de tudjuk, hogy benne van. J. Kr.-ban is élet volt, amikor mint Emberfia a földön járt. **Ján 1:4** *Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága.* Sőt, Ő maga volt az Élet, de egyszerű embertest külseje eltakarta. Ezen kívül Benne, mint gabonamagban mérhetetlen gazdagság volt. Benne volt az Atya. János evangéliumában többször is kijelenti ezt. Pl., **Ján 10:38b** *hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van, és én őbenne vagyok.* **Kol 2:9** *Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg.* Ismétlem: testileg, tehát a „gabonamag” testében. Ahogy egy szem búzában nem látjuk, amik benne vannak, úgy az Úr Jézusban sem látták a kortársai, amit a **Kol 2:3** kijelent: *Benne van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve.* Ezek mind azután lettek láthatóak, azután bontakozott ki, miután meghalt. Ugyanúgy, ahogy a búzaszemben lévő élet is akkor válik láthatóvá, amikor elhal, és kihajt belőle az élet.

A gabonaszemet gabonamagnak nevezi az Ige. A mag azt jelenti, hogy szaporodásra képes. Önmagához hasonló utódokat tud létrehozni. Az elhalt magból kihajt az élet, növekszik, szárba szökken és termést hoz, magához hasonló búzaszemeket. J. Kr. is Mag. Élete megsokszorozódott. De annak ára volt: El kellett halnia. Ha nem halt volna el, megmaradt volna az élete, de csak egymaga maradt volna. J. Kr. megtehetette volna, hogy nem hal el. Csodálatos életével a menny dicsőségében maradhatott volna az örökkévalóságon át. De úgy döntött, hogy az Atya akarata szerint a földre jön. Földre jötté után is megtehetette volna, hogy nem hal el. Énók és Illés sem halt meg, hanem az Úr magához vette. Az Úr a megdicsőülés hegyéről is mehetett volna egyenesen a mennybe. De nem ez volt a célja annak, ami a megdicsőülés hegyén történt. Mózes és Illés, *Kik dicsőségben megjelenvén, beszélk vala az ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni. (Luk 9:31).*

3.) Milyen Ő mint földben elhalt gabonamag?

J. Kr. azt mondta magáról, hogy Őt az Atya küldte ide. Erről a múlt alkalommal volt szó. Küldetésének ez volt az egyik nagyon fontos célja, hogy „földben elhalt gabonamag” legyen. Emberfiának nevezte magát, mikor erről beszélt. **Olv. Alapige!** Mint Isten, nem halhatott volna meg. Azért jelent meg testben, és lett emberré, hogy meghalhasson, hogy letehesse az életét.

Meghalni J. Kr.-nak sem volt könnyű. Közvetlenül e kijelentése után azt mondta: **Ján 12,27-28:** *Most az én lelkem (pszükhé) háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De azért jutottam ez órára. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.* A Gecsemánében is hasonlóan könyörgött az Úr: **Máté 26:38** *Ekkor monda nekik: Felette igen szomorú az én lelkem (pszükhé) mind halálig!*

maradjatok itt, és vigyázzatok én velem. És egy kissé előre menve, arca borula, könnyörögvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.

Máté 16:24-ben olvassuk: *Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jóni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem. Luk 14:26* *Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli ... még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.* Ő példát mutatott. A lelke háborgott és szomorú volt, de ezt megtagadta, nem a lelkének a vágyai után ment, hanem az Atya akaratát tette, és felvette a keresztet.

Bár az Úr ismerte a Rá vonatkozó próféciákat, mégis meg kellett vívnia a harcot a saját lelkével. Tudta, hogy meg kell halnia, tudta, hogy ez Isten akarata kezdettől fogva, tudta, hogy Isten fel fogja támasztani a halálból, tudott a feltámadása utáni dicsőségről. Tudta, hogy halálának sok-sok gyümölcse lesz, mégis a lelke háborgott és szomorú volt. De nem engedett a lelkének.

Ez a harc bennünk, hívő emberekben is megvan még a testünk halálával kapcsolatban is. Tudjuk, hogy az Úrhoz megyünk, de a halál ellenség. Pál azt írja: **2Kor 5:4** *Mert akik e sátorban vagyunk is, sőhajozunk megterheltevéni; mivelhogy nem kívánunk levetkőztetni, hanem felöltöztetni, hogy ami halandó, elnyelje azt az élet.* Minden hívő ember inkább szeretne elragadtatás útján elmenni innen, nem halál útján. De az Úr a hívő emberekben elvégzi, mikor eljön az ideje, hogy kész legyen békeséggel átmenni a halálón.

4.) Aki J. Kr.-nak szolgál, Őt kövesse!

A felolvasott **alapige** így folytatódik a **25-26. versben**: *Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és aki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt. Aki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.*

Itt nem a testi halálunkról van szó, hanem az Istennek engedelmes, halálba adott életünkről. Ez **szól a hitetlenségnek** is, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy az életük az övék, és azt tesznek vele, amit akarnak, és ők a maguk elgondolása szerint akarnak boldogok lenni. Ez leginkább a bűnös élvezeteket jelenti. Aki ezt teszi, végül is elveszti az életét. Nem lesz örök élete. Ez az Ige mégis elsősorban a hívő embereknek szól, azoknak, akik Neki szolgálnak.

De mit jelent nem szeretni, hanem gyűlölni a magunk életét? Egyszerűen azt, amit az Úr Jézus tett. Őt kell követnünk. Ő pedig mindig azt tette, ami az Atya akarata volt. Akkor is, ha nehéz volt. De honnan tudjuk, hogy mi az Atya akarata a mi életünkben? **Egyrészt az Igéből.** Engedelmeskedjünk annak, amit abból megértettünk. Pl., ne aggodalmaskodjunk, elégedjünk meg azzal, amink van. Ne

álljunk bosszút magunkért. Szeressük ellenségeinket is, és imádkozzunk értük.

Másrészt fogadjuk el, ahogyan Isten rendezi az életünket. Mondjuk ki szívből: Legyen meg a Te akaratod! Pl., ha betegágyba tesz, ha veszteség ér, ha megaláznak, ha nem értékelnek, ha nem becsülnék. Ha az Úr keresztülhúzza a terveinket, jónak tartott törekvéseinket. Vagyis semmihez ne ragaszkodjunk, csak az Úrhoz és az Igéhez. Így „elvesztett és halálba adott” lesz az életünk, és azzal tudunk az Úrnak szolgálni. Ennek meglesz a jó gyümölcse itt a földön is, és a most halálba adott életünket megtartjuk az örök életre. Sőt az Atya megbecsüli: *Ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.*

Az életünket halálba adni nem könnyű. Különösen a mai világban, ahol az elfogadott irány az, hogy mindenki valósítsa meg önmagát. Valósítsa meg az álmait. Járja a maga útját, amit helyesnek és jónak tart. Ehhez joga van, ebben őt senki ne akadályozza meg. Olyan a világ légköre, hogy az emberek nem tűrnek korlátozásokat. Nem tűrik a szabályokat. Ez a világi szellemiség nem múlik el nyomtalanul a hívő emberek életében sem, és ez ellene mond Urunk szavainak.

Tehát egyrészt a magunk akarata, elgondolása, és a világból ért hatások mind azt sugallják, hogy nem kell azt olyan komolyan venni, hogy tagadjuk meg magunkat, veszítsük el az életünket. Sokszor a gyülekezetekben is látható, hogy mi hívő emberek is a magunk elgondolását akarják megvalósítani, még az Úrnak való szolgálatban is. Amikor az Úr figyelmeztet erre, engedjünk Neki!

Befejezem:

Urunk bízott az Atyában, azért tudta mindig kimondani, hogy az Atya akarata legyen meg, ne az Övé. Kész volt meghalni úgy, hogy felvette a világ bűneit, és elvállalni a világ összes bűnéért az Atya szigorú ítéletét, a halált. Vállalta a számára legszörnyűbbet is, hogy egy időre elszakadjon az Atyától a mi bűneink miatt.

De a földbe esett és elhalt gabonamag kikelt, Urunk feltámadt, mennybe ment, az Atya megdicsőítette. Aztán J. Kr. elküldte a Szt. Sz.-et, és megtörtént a csoda: A Szt. Sz. által Kr. élete bennünk lehet. A gabonamag gazdag termést hozott.

Bízunk mi is az Úrban! Ezzel kapcsolatosan felolvasok egy verset. A címe: **BIZALOM.** A kígyónak, azaz a Sátánnak, és a búzaszemnek, vagyis a hívő embernek a beszélgetéséről szól. Nagyon tanulságos.

A vers felolvasása után énekeljük majd el a **384. sz.** éneket: *Az ügy tiéd, Úr Krisztusunk.* Ez az ének is a földbe hullott, és ott elhalt búzaszemről szól.

Ámen

BIZALOM

Ismeretlen szerző. Németből fordítva.

- A kígyó:** Kis búzaszem, a földbe hintve,
Nincs oly szegény más senki, mint te,
Ugyan gonosz urad lehet,
Hogy ily kegyetlen bánt veled.
- A búzaszem:** Az én uram, ha jól ismernéd,
Rossznak nevezni őt nem mernéd,
Azért halok meg itt a földben,
Hogy áldás váljék majd belőlem.
- A kígyó:** Óh, ha urad téged szeretne,
Sötét utakra nem vezetne;
S ha meghalsz itt a föld gyomrába',
Áldássá hogy lehetsz, te kába?
- A búzaszem:** Ó monda, s engem ez megnyugtat;
Örök igazság nem hazudhat;
A szent, a tiszta szeretet,
Halálra az szánt engemet.
- A kígyó:** Óh, hogy lehetsz oly ostoba!
Elhinni nem fogom soha,
Hogy a halálból élet válnék;
Csak pusztulás, mi rád ott vár még.
- A búzaszem:** Uram csodás szerelme fed be,
Az fog fölkeltni új életre,
S bár nem tudom, ez hogy megy véghez,
Szívem nem hajlik a kétséghez.
Megád az Úr, ha itt az óra,
Mindent, mi kell, hogy éljek újra,
Erőt, amely valóm betöltse, –
Éltemnek úgy lesz sok gyümölcse.
- A kígyó:** Szegény kalász, mi hasznod benne?
A sarló, halld, már mintha pengene!
Csak higgy vakon, bízzál tehát,
Hisz nem tudod, mi vár reád.
- A búzaszem:** Bár rám az Úr áldásit adjá,
Bár süssön rám kegyelme napja,
Üdítsen harmat tiszta csöppje,

- Terítsen sarló bár a földre,
Mindegy. – Ő tudja, mit cselekszik,
Szívem csak Őhöz menekszik.
Ő szólt, és én hiszek neki,
Mert Ő szavát meg nem szegi.
- A kígyó:** Csak halld tovább! Dicsó urad
Cséplők kemény kezébe ad,
Rád jár a rúd, csak légy rá készen,
Agyonpüfölnek majd egészen.
- A búzaszem:** Káromra még az sem lehet,
Csak nem tesztek kérdőjelet
Az Úr ígérete mögé
Ki még szavát meg nem szegé?
- A kígyó:** Új kint is készít még számodra,
Porrá örölnék a malomba'.
- A búzaszem:** Tanácsot adjak tán az Úrnak?
Szavára, hogy ha összezúznak,
Hitem az Ő kezét megérzi,
S tudom, művét Ő jól bevégzi.
- A kígyó:** Ha szóm mindent elődbe festne,
Tudom, kétségbe lennél esve:
Sötét vizek hullámain,
Tüzes kemence lángjait.
- A búzaszem:** Az árra, lángra, rászorultam,
Míg mindent jól meg nem tanultam.
Az útra néztek csüggedezve?
S ne bízzak inkább Mesterembe'?
- A kígyó:** Csak bízzál, majd elér a végzet,
Sújtó kezét úgyis megérzed.
S ha az nem fáj, hogy tűzbe tesznek,
Fáj a gyalázat, hogy megesznek.
- A búzaszem:** Jól van, ha bár ily sors is érjen,
Csak akkor is Uram dicsérljem,
Ővé az áldás, tisztelet,
Ki biztosan célhoz vezet.

Ilyen volt J. Kr. bizalma az Atyához, és legyen ilyen a mi bizalmunk is
Urunkhoz, mert szeretetéhez, jóságához és bölcsességéhez nem fér kétség!